

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O.**, občanské sdružení, zastoupeného JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem v Táboře, Převrátilská 330, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1, ve věci kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 Ca 49/2006 - 39.

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 Ca 49/2006 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba ze dne 22. 2. 2006. Stěžovatel kasační stížnost opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II.

Stěžovatel městskému soudu ve své kasační stížnosti vytkl, že nesprávně posoudil otázku příslušnosti žalovaného k vydání rozhodnutí. Stěžovatel totiž nesouhlasí s názorem, že se v případě vydání informací jednalo o samostatnou působnost kraje.

Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) totiž není izolovanou činností bez vazby na konkrétní obsah informací. Nelze

proto souhlasit s názorem městského soudu, že jestliže zvláštní zákon nestanoví, že poskytování informací patří do přenesené působnosti, jde o působnost samostatnou.

Požadované informace pak spadají do agendy územního plánování, kterou vede Krajský úřad Jihomoravského kraje jako stavební úřad podle stavebního zákona v přenesené působnosti. Stavební zákon explicitně stanoví, že působnost stavebního úřadu spadá do přenesené působnosti. Nadřazeným subjektem, oprávněným rozhodnout o odvolání podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění účinném v rozhodné době, [dále jen „bývalý stavební zákon“], je žalovaný.

Závěry, obsažené v napadeném usnesení městského soudu, by totiž ve svém důsledku znamenaly, že rozhodnutí orgánů územní samosprávy by nikdy nepodléhala přezkumu ústředních správních orgánů. Praxe i literatura však již před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb. docházela k odlišným závěrům. Napadené usnesení městského soudu je proto ojedinělé i v rámci judikatury soudu samotného.

Zákonodárce navíc vložil zmíněnou novelou do zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení § 20 odst. 6, které potvrzuje názor stěžovatele. Podle důvodové zprávy přitom nejde o změnu úpravy, nýbrž o vyjasnění situace, které odstraní nejasnosti, které se v praxi vyskytovaly.

Pro výše uvedené důvody navrhuje stěžovatel napadené usnesení městského soudu zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

III.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil, ačkoliv k tomu byl soudem vyzván.

IV.

Z obsahu předmětného spisu Nejvyšší správní soud ke stížnostním námitkám zjistil následující.

Žalobce podal dne 18. 10. 2005 ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje žádost o poskytnutí devíti informací a dokumentů týkajících se výstavby silnice T. – K.

Odbor územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Jihomoravského kraje zaslal žalobci přípis ze dne 21. 10. 2005. č. j. JMK 39781/2005 OÚPSŘ – Svo, v němž mu sdělil, že povinný subjekt žádost o informace odložil z důvodu nekompetentnosti povinného subjektu dokládat informace poskytnuté členem Rady Jihomoravského kraje. Dále se odvolal na ustanovení § 14 odst. 3 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím v tehdejší znění.

Stěžovatel toto sdělení o odložení věci posoudil jako rozhodnutí o odepření poskytnutí informací a podal dne 6. 11. 2005 odvolání k žalovanému. Odvolání bylo doručeno žalovanému dne 12. 12. 2005. Žalovaný však o něm v zákonné lhůtě podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nerozhodl. Tím nastala dne 27. 12. 2005 fikce rozhodnutí.

Stěžovatel podal žalobu k Městskému soudu v Praze. Touto žalobou se domáhal zrušení napadeného fiktivního rozhodnutí žalovaného, neboť podle něj došlo k porušení jeho

práva na přístup k informacím podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a podle ustanovení § 4 a § 14 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím v relevantním znění. Rozhodnutí podle něj bylo nepřezkoumatelné pro naprostý nedostatek odůvodnění.

Městský soud žalobu odmítl pro nedostatek pasivní legitimace žalovaného. Ve shodě s vyjádřením žalovaného dospěl k závěru, že jestliže zvláštní zákon nestanoví, že poskytování informací patří do přenesené působnosti, jde o působnost samostatnou. V daném případě tedy poskytování informací spadalo do samostatné působnosti kraje a žalovaný proto nebyl nadřízeným orgánem Krajského úřadu Jihomoravského kraje oprávněným rozhodnout o odvolání. Příslušný k rozhodnutí byl podle městského soudu ředitel Krajského úřadu.

V.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tzn. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Napadeným usnesením Městského soudu v Praze byla žaloba odmítnuta z důvodu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v samostatné působnosti kraje a nebyla tedy dána příslušnost žalovaného k rozhodnutí o odvolání.

Nejvyšší správní soud proto musel předně posoudit, v jaké působnosti Krajský úřad Jihomoravského kraje fiktivní rozhodnutí vydal.

V tomto směru je třeba přisvědčit stěžovateli, že poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím není izolovanou činností bez vazby na jejich konkrétní obsah. Případný je v tomto ohledu i odkaz stěžovatele na § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něž jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podpůrně lze užít i další argument stěžovatele, který odkazuje na znění ustanovení § 20 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění po novele provedené zákonem č. 61/2006 Sb. Toto ustanovení zní: „*Informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti.*“ Podle důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb. přitom nejde o změnu zákona, nýbrž o jeho upřesnění. V praxi totiž při rozlišování mezi jednotlivými působnostmi docházelo k problémům, a proto bylo doplněno citované ustanovení, které mělo praxi sjednotit: „*Navrhovaná úprava upřesňuje a ujasňuje postavení územních samosprávných celků při poskytování informací. Jasně vymezuje, kdy poskytují informace v samostatné a kdy v přenesené působnosti, odstraňuje tak nejasnosti, které se v této oblasti objevovaly. Současně odpadají v důsledku širšího propojení zákona o svobodném přístupu k informacím se správním řádem (vymezení nadřízených orgánů) problémy s určováním orgánů, které rozhodují o opravných prostředcích, které v některých případech vznikaly.*“ (in: PSP, tisk č. 991/2005).

Je tedy patrné, že poskytnutí informace se vždy vztahuje k určité působnosti orgánu veřejné moci a není „samostatnou agendou“, podřaditelnou jako celek pod samostatnou či přenesenou působnost. Poskytnutí informace je tak součástí výkonu působnosti orgánu veřejné moci a odehrává se v jeho rámci. Jak k tomu ostatně již dříve uvedl zdejší soud (viz rozsudek ze dne 2. 7. 2007, sp. zn. 4 As 56/2006, in: www.nssoud.cz), „tím, že zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v § 2 odst. 1 za povinné subjekty označil orgány, které věcně vyřizovaly agendu, k níž se požadované informace vztahovaly, nepřímo učinil povinnost k poskytování takových informací „součástí“ obsahu dané působnosti těchto orgánů. Z toho pak vyplývalo, či bylo nutno dovodit, že rozhodování o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ve věcech samostatné působnosti obcí bylo výkonem samostatné působnosti, a rozhodování o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ve věcech přenesené působnosti obcí bylo výkonem přenesené působnosti.“

Proto je třeba hodnotit, jaké působnosti kraje se týkaly požadované informace a jakou působnost vykonává subjekt, jenž byl povinován k poskytnutí informací.

Podle zdejšího soudu není pochyb, že požadované informace jsou informacemi týkajícími se územního plánování. Jde totiž o informace a dokumenty vztahující se ke stavbě silnice, které má k dispozici příslušný stavební úřad. Krajský úřad pak v této oblasti vystupuje jako stavební úřad podle stavebního zákona. Bývalý stavební zákon ve znění účinném ke dni podání žádosti o poskytnutí informace přitom výslovně stanovil, že působnosti stanovené krajskému úřadu podle tohoto zákona jsou výkonem přenesené působnosti. Stejně tuto problematiku ostatně řeší i „nový“ stavební zákon č. 183/2006 Sb.

Jelikož je tedy poskytnutí informace součástí výkonu působnosti orgánu veřejné moci a nikoliv speciální působností, a zároveň jde o informace a dokumenty vztahující se ke stavbě silnice, které má k dispozici příslušný stavební úřad (tj. správní orgán I. stupně), spadá poskytnutí takové informace do výkonu přenesené působnosti. Fiktivní rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje o neposkytnutí informace bylo tedy výkonem přenesené působnosti.

S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní názor městského soudu, že poskytnutí informací spadalo v daném případě do samostatné působnosti kraje, za mylný.

Zbývá proto vyřešit otázku, zda byl žalovaný příslušný k rozhodnutí o odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí orgánu I. stupně.

Podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. b) bývalého stavebního zákona v rozhodném znění platilo, že Ministerstvo pro místní rozvoj (žalovaný) vykonává působnost nadřízeného orgánu územního plánování pro kraje. Jako nadřízený orgán byl tedy příslušný k rozhodnutí o odvolání žalovaný.

Lze tak uzavřít, že pokud městský soud v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že žalovaný k vydání rozhodnutí o odvolání příslušný nebyl a žalobu z toho důvodu odmítl, jednalo se z jeho strany o nesprávné právní posouzení věci. Napadené usnesení Městského soudu je tedy nezákonné.

VI.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že Městský soud v Praze v předcházejícím řízení nesprávně posoudil relevantní právní otázku, a proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil

tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). To konkrétně znamená, že při splnění ostatních podmínek řízení je povinen meritorně přezkoumat žalobu podanou proti fiktivnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2005.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu